

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Phaedri Avgusti Liberti Fabvlarvm Aesopiarvm Libri V.

Phaedrus

Rintelii, MDCCXXXVIII

VD18 13044567

Fab. VII. Princeps Tibicen.

urn:nbn:de:gbv:45:1-17134

adeo, vt non tam vfui fit nobis, quam, si quis animaduertat, cedere possit aliquando in vtriusque contemptum. Vides ergo carbonem nos, vulgo quod dici solet, pro thesauro inuenisse. Si quem spes fefellit, aut re minus commoda ornauit: ad eum maxime haec fabula pertinet.

FAB. VII.

Princeps Tibicen.

Vbi vanus animus, aura captus friuola,
 Arripuit insolentem sibi fiduciam,
 Facile ad derisum stulta leuitas ducitur.
 Princeps tibicen notior paulo fuit,
 Operam Bathyllo solitus in scena dare. 5
 Is forte ludis (non satis memini quibus)
 Dum pegma rapitur, concidit casu graui
 Nec opinans, et sinistram fregit tibiam,
 Duas quum dextras maluisset perdere.
 Inter manus sublatas, et multum gemens, 10
 Domum refertur. Aliquot menses transeunt,
 Ad sanitatem dum venit curatio.
 Vt spectatorum mos est, et lepidum genus,
 Desiderari coepit, cuius flatibus
 Solebat excitari saltantis vigor. 15
 Erat facturus ludos quidam nobilis,
 Et incipiebat Princeps ingredier. Eum
 Adducit pretio, precibus, vt tantummodo
 Ipso ludorum ostenderet sese die.
 Qui, simul aduenit rumor de tibicine, 20
 Fremit in theatro: quidam affirmant mortuum,
 Quidam in conspectum proditurum sine mora.
 Au-

Aulæo misso, deuolutis tonitribus,
 Dii sunt locuti more translatio.
 Chorus reducto tunc, et notum canticum 25
 Imposuit, cuius haec fuit sententia :
 Laetare, incolumis Roma, saluo Principe.
 In plausus consurrectum est. Iactat basia
 Tibicen : gratulari fautores putat.
 Equester ordo stultum errorem intelligit, 20
 Magnoque risu canticum repeti iubet.
 Iteratur illud. Homo meus se in pulpito
 Totum prosternit : plaudit illudens eques :
 Rogare populus hunc coronam existimat.
 Vt vero cuneis notuit res omnibus, 35
 Princeps, ligato crure niuea fascia,
 Niueisque tunicis, niueis etiam calceis,
 Superbiens honore diuinæ domus,
 Ab vniuersis capite est protrusus foras.

Nimio falluntur homines saepe amore sui.

Si quem, fastu atque superbia tumentem,
 coecus amplectitur ciuium fauor : infaniens
 vsque ille nititur fiducia sui ; tantoque faci-
 lius semet deridendum propinat sanioribus,
 atque vanitate stultitiaque sua ad maximum
 opprobrium ruit. Tibicen aliquis, cogno-
 mine Princeps, quod Bathyllo, celebri panto-
 mimo, in ludis scenicis consuevit dare operam,
 illoque saltante, vt plurimum inflare tibias,
 omnibus coeperat in publico esse notus atque
 familiaris. Tandem aliquando ludis, nescio
 quibus, ex ligno apprime facta, per se surgens
 atque sensim crescens in sublimem, tabulata cor-
 ruit

ruit machina, et tibicen graui casu fregit subito sinistri cruris tibiam: vt miser ille maluisset tibiam perdere vtramque dextram, qua inflata modos coeperat facere saltanti Bathyllo. Cum gemitus planctusque ederet multos, inter manus e scena deportatur domum. Aliquot mensium spatio diligens chirurgorum curatio hoc egit, vt quod fractum coiret ac pristinae quodammodo restitueretur sanitati. Interea temporis, vulgo vt fieri solet, in theatro, cum alia spectatoribus darentur munera, tibicinis grata desiderabatur opera, vt animos demulceret cantibus, et ipse pantomimus ad saltandum acrius excitaretur. Rursum nobilis quidam ludos factururus, Principem tibicinem, qui pedibus tum consistere paulisper atque incedere coeperat, multis precibus ac precio maiori commouit, vt ipso ludorum die solemni tantum veniret in conspectum populi, qui praesentiam artemque eius valde iam exspectare videretur. Quamprimum aduenisset, de praesentia tibicinis inter omnes spectatores percrepuit rumor: quorum alii eum periisse credebant; alii, eum statim in conspectum esse proditurum, quouis pretio contendebant. Vestium picti tolluntur ornatus, quibus scena obtendebatur, explicandi, dum fabula agitur, ad contegendam personarum commutationem. Tonitrua audiuntur, quae motuum coelestium accuratissima imitatione proferebant: ac veteri consuetudine mira proloqui fingeant Deos. Princeps tibicen, qui
lecto

lecto detentus adhuc valetudine infirma, re-
ducitur in scenam, et chorus, in laudem Cae-
saris, carmen coepit cantare nouum, cuius ar-
gumentum erat, vt exultaret laeta et *incolu-
mis Roma, saluo principe*. In plausu, honoris
gratia, quem Principi, vt rerum potiebatur,
credebant significandum esse, vna omnes fur-
rexerunt. Tibicen ratus, tot sibi ex spectato-
ribus restitutam valetudinem gratulari fauto-
res; manu ori admota, gratias quasi agen-
dum, spargit basia ad eos, quos, nimio sui ca-
ptus amore, tantum tanta pietatis significatio-
ne prosequi, atque adeo plaudere viderat. Ti-
bicinis, fastu insanientis, qui, quod Caesari fa-
ctum, sibi arrogare non verebatur, errorem
stultum equestris statim intelligit ordo: et e-
rant, qui magno risu canticum repeti volebant.
Distinctis ergo vocibus, omnique collecta sua-
vitate, rursus canere audiuntur istud: *laeta-
re, incolumis Roma, saluo Principe*. Miser ho-
muncio, totus voluptate affectus, quod tantum
sibi in publico arbitrabatur honoris tribui, in
proscenio, qui locus inferior scena, altior ve-
ro paulum orchestra, semet prosternit, ac omni
venerationis cultu agit gratias. Iterum iterum-
que plausus repetunt ordinis equestris stultum
irridentes plurimi. Longius qui aberant ab
orchestra de plebe sibi persuadebant, homi-
nem sibi postulare coronam, quod musico cer-
tamine vicerit alios in scena. Posteaquam
vero tibicinis error omnibus theatri sedibus
percrepuit: illi, adeo superbienti, regium im-
posuere

posuere ornatum, crura fasciis ligarunt niueis, candidam induerunt tunicam, eiusdemque coloris addiderunt calceos: vt splendida domus Augustae ac principum Romanorum insignia prae se ferret. Qua quidem specie cum sibi admodum placeret, ab omnibus illusus ac satis ignominiose habitus, foras tandem non sine impetu eiicitur.

FAB. VIII.

Occasio depicta.

Cursu volucris, pendens in nouacula,
Caluus, comosa fronte, nudo corpore,
Quem si occuparis, teneas; elapsum semel
Non ipse possit Iupiter reprehendere;
Occasionem rerum significat breuem. 5

Effectus impediret ne segnis mora,
Finxere antiqui talem effigiem temporis.

Prompte faciendum, vt tempus fert atque occasio.

Properat virgo cursu veloci pedibusque alatis; velut nouacula temporis momentum dimetiens acutissimum, subito secum omnia rapit; fronte capillata est, vt obuientem, qui velit, subito arripere possit: capitis parte posteriori calua, ne quis tardiori gradu praeteriens posthaec fugientem retinere queat. Vestibus non tecta, quibus fucum vulgo facere solent, fictamque prae se ferre speciem; ast candida et ingenua toto corpore nudam veritatem ostendit. Virginem si quando cursu vides properare obuiam tibi: auide arripiendam, tuumque vertendam in usum, dimittere noli. Si dimiseris, ne Iupiter istam quidem tibi re-

cu-